

přivázali na špagát a stal se z ní veliký balón, který nás pomalu snesl na zem.“ Komu to říkala? Bratrovi, který šel několik tichých kroků před nimi, nebo tatínkovi, jehož odpověď správně očekávala?

„Kde bereš takové nesmysly?“

„Nejsou to nesmysly,“ odpověděla.

Ale tatínek mlčel. Chvilí ještě stál na místě, zatímco nad jeho hlavou šustilo listí osiky, jako by šeptalo: „Krásný příběh. Jak to bylo dál, Františko?“

Jenomže potom tatínek vyrazil svým rázným krokem po ulici směrem ke škole a celý zbytek cesty se mračil jako ten pán, co prodával v malém domku noviny a tabák.

Tatínek zcela jistě také neviděl svět barevně. Měl ho stejně šedivý jako Františka.

A na tom něco bylo.

Maminka i tatínek byli moc hodní, jenom s nimi nebyla žádná pořádná legrace. Měli o Františku a o jejího bratra Jindřicha neustále strach, a tak jim téměř všechnu zábavu zakazovali. Nemohli jít sami do parku, nemohli si číst dobrodružné knížky, ty ostatně v jejich černobílém světě ani nebyly k dostání. Pastelky měli šedivé, na strom nikdy nevylezli, jídlo nemělo žádnou výraznou chuť a koblihy z pekařství nevoněly vůbec vábně. Dny Františky a jejího bratra Jindřicha splývaly jeden s druhým.

Františčiní rodiče byli nejen starostliví, ale také stále zaneprázdnění. Františka jen málokdy dokázala ukradnout chvilku, aby si s ní popovídali. Přesto si holčička dobře pamatovala jeden rozhovor se svou maminkou. Ta dceři řekla, že všechno na světě je stejně nebezpečné, že jsou špatní lidé, a pak ti hodní, že je všechno jednoduše černobílé. Jenomže to se Františce vůbec nezdálo pravděpodobné. Ptala se sama sebe, proč jí to maminka říká, když to určitě není pravda. Jedině, že to maminka neví. A chtěla pro ni najít odpověď. Zjistit skutečnost a ukázat pravdu o tom, jak si všichni a všechno nejsou tolik podobní, jak si maminka myslí. A že všechno není černobílé.

Ten zlomový večer se holčičce už klížila víčka a těšila se na spánek, protože se jí mohl zdát sen, který by byl útekem ze světa nebarev a stejnosti. Jenomže v jednom z posledních okamžiků bdění prudce otevřela oči. Oslnilo ji světlo. Bylo tak silné, že jí nedovolilo usnout.

A hlavně – bylo barevné. Nebylo ani světle šedé, ani tmavě šedé, ani černé nebo bílé, bylo totiž jasně žluté. Františka se rychle posadila v posteli a přitáhla si peřinu až k nosu. Místnost byla doposud chladná, ale jasné světlo pomalu prohřívalo celý pokoj. Františka se snažila rozkoukat a něco v onom výjevu najít. Nekřičela, protože věděla, že by přivolala rodiče. Byla přesvědčená, že oni by to světlo odehnali. To si nepřála. A potom uslyšela hlas.

„Františko. Vidíš mě?“

„Koho?“ ptala se potichu Františka a natahovala hlavu za světlem.

„Mě. Jsem tady.“

„Kde?“

„Tady na stromě,“ odpověděl hlas.

„Na stromě? Žádný strom v pokoji nemám.“

„Pravda. Nemáš. Ale je tu jeho stín.“